

HORECAMANNEN STEEF EN REMCO BUITELAAR

vrije jongens vogelvrij

Geen dure auto's of modieuze maatpakken. Steef en Remco Buitelaar zijn Eindhovens meest succesvolle horecaduo, maar gedragen zich niet als horecatycoons. Het zijn ondernemers die ooit een cafeeke begonnen. Het verhaal van twee vrije jongens die zich vogelvrij verklaard voelen.

TEKST: EDDY JANSEN

FOTO'S: TON VAN DE MEULENHOF

Toeval of niet: net als de schrijver van dit verhaal zijn Steef (46) en Remco (43) Buitelaar Haagse jongens. Ze zijn afkomstig uit het Laakkwartier, inmiddels een beruchte wijk in de residentie. Een beetje vergelijkbaar met de Bennekel of Woensel-West. Het tweetal verhuisde al op jonge leeftijd naar Eindhoven. Steef: „Een groot deel van de wijk werd gesloopt. Moeder wilde er daarom weg. We hadden thuis een kruidenierszaak. Dat wij in de horeca terecht zijn gekomen, is helemaal uit onszelf gekomen. Mijn eerste stappen zette ik samen met een compagnon met een pizzazaak in Geldrop. Later ben ik met Remco een

cafeeke, Eetcafé 'Boven', op het Stationsplein begonnen, boven Le Berry.”

Remco voelt zich Eindhovenaar pur sang. Hij was pas één jaar toen het gezin naar Eindhoven kwam. Niettemin moet het tweetal wel Haagse bluf in de genen hebben, want ze houden zich nu al bijna twintig jaar staande in de vaak keiharde horecawereld. Remco: „De horeca heeft vaak een negatief imago. Wij hebben wel geprobeerd dat te doorbreken. Vroeger was de horeca natuurlijk een weinig transparante bedrijfstak met een zweem van criminaliteit, zwart geld en andere dubieuze zaken eromheen. Tegenwoordig staat de branche er veel beter voor.”

De plotselinge dood van collega Sjoerd Kooistra eerder dit jaar heeft het tweetal aangegrepen. „Maar alle verhalen daaromheen

zijn ook geen beste reclame voor de horecawereld! Die wordt zo toch een beetje als het Wilde Westen neergezet.”

Werkwijze

De werkwijze van De Buitelaars blijkt succesvol. Ze kopen – al of niet met een partner – een horecazaak, sluiten een contract af met een brouwerij en vormen de zaak om naar de eigen filosofie. Na een aanloopfase, waarin ze zelf het bedrijf runnen, komt er een bedrijfsleider in en stort het tweetal zich op een volgend, vaak nieuw project. In een aantal gevallen worden onderweg projecten afgestoten of verkocht. Ook omdat er vaak geld nodig is om weer in andere ideeën te investeren.

Met de herontwikkeling van het Stationsplein en de komst van de megabioscoop Pathé durfden Steef en Remco het aan om een bijna failliete bloemenzaak onder in de Groene Toren te pachten. Steef: „Daar hadden al meer

Steef (l) en Remco Buitelaar voor hun laatste aanwinst.

Interieur van brasserie annex stadshotel Allicht op het Wilhelminaplein

zaken gezeten die failliet waren gegaan, maar ik zag er een kans. Ons geluk was dat er op het pand een horecabestemming zat. Later konden we ook het pand van de burens erbij trekken en zo is The Movies ontstaan. Het werd een heel succesvol café, dat ieder weekend stampvol zat.” „En nu nog steeds prima loopt”, vult Remco aan.

Geen wonder dat het jaren later, bij verkoop, veel geld opbracht. Het gerucht gaat zelfs dat ze het voor 2,3 miljoen euro van de hand deden. Steef (lachend): „Nee, dat klopt niet. Maar het was wel meer dan de helft van dat bedrag!” Natuurlijk gaat het De Buitelaars om geld verdienen. Maar de verkoop van de ene en de start van de andere zaak heeft ook te maken met de zoektocht naar een nieuwe uitdaging. „Dan wordt het geen sleur, bouw je weer aan iets nieuws en blijf je scherp.”

Aanpak

De ‘tentakels’ van de Buitelaars spreiden zich

uit over het centrum van de stad: van De Wildeman op de Markt, Playerz en Bar East op het Stratumseind tot aan stadshotel annex brasserie Allicht op het Wilhelminaplein. Laatstgenoemde slokt voorlopig alle energie

‘Wij zijn geen types die aan de kant gaan staan kijken hoe de zaken lopen’

op, dus zijn de overige cafés in goede handen bij bedrijfsleiders of compagnons. Ook de cafés Basta en Costa! waren ooit hun eigendom, maar die zijn gaandeweg in andere handen over gegaan.

Het onlangs geopende Allicht is een middenklasse hotel met een fraaie, chique brasserie. Het duo zegt haast in koor: „Heel anders dan wij gewend zijn. We merkten dat er in Eindhoven een gebrek was aan hotelkamers in het zogenaamde middensegment. Ook wilden wij eens iets méér dan alleen maar een café, bar of eetcafé. Deze brasserie is toch weer een heel andere uitdaging! In combinatie met de herinrichtingsplannen voor het Wilhelminaplein is dit een geweldige plek.”

Het oude Philipsgebouw stond al jaren leeg, maar bleek ideaal om er een klein hotel te vestigen. Steef: „Wat voor ons ook meespeelde, is dat het een keertje ophoudt om iedere avond, en in het weekend zelfs tot vier, vijf uur, aan de deur te staan. Natuurlijk werken wij zelf graag mee. Wij zijn geen types die aan de kant gaan staan kijken hoe de zaken lopen. We poetsen zelf ook mee na sluitingstijd. Maar werken als horecaondernemer trekt een wissel op je privéleven. Dat is er haast niet.”

Daarom wonen de broers bewust een eind buiten Eindhoven. Om zo afstand van het werk te kunnen nemen. „Dat heb je nodig. Je móet wel zo nu en dan.” Niettemin investeerde het duo veel in het nieuwe stadshotel: „We hebben op soortgelijke locaties in andere steden ideeën opgedaan die we hier hebben toegepast.”

Sluiting

Maar geen voorspoed zonder tegenslag. De grootste tegenvaller die Steef en Remco onlangs kregen te verwerken, was de gedwongen sluiting van Playerz. Begin dit jaar moest het discocafé op het Stratumseind op last van de burgemeester zes weken dicht. Aanleiding was een vechtpartij op de lustrumfeestavond in november 2009. Steef: „Nog steeds snap ik het niet. Ik blijf het oneerlijk vinden wat ons destijds is aangedaan. Ik heb daardoor ook veel vertrouwen in de lokale overheid verloren. Je bent overgeleverd aan de grillen van de politie en de ambtenaren van Bijzondere Wetten. De politie adviseert en de ambtenaren nemen dat

zonder uitzondering over.”

Wat was het geval, volgens de broers: Playerz bestond vijf jaar en op de feestavond ontstond oproer in de zaak. Iemand met een ketting begon om zich heen te slaan. De twee hebben

‘We hadden een aardig financieel buffertje, maar dat was na die zes weken wel op’

samen met de ordedienst de man buitengezet. Remco: „Zoiets gaat niet zachtzinnig. Dan valt er wel een klap of wat. Maar wat moet je dan? Je andere bezoekers in de problemen brengen door zo’n mafkees z’n gang te laten gaan?” Steef: „Het is zó krom. Er is toch zo’n ideële

reclamespot, die zegt: ‘Zie je geweld, grijp dan in en kijk niet lijdzaam toe’. Nu grijp ik in en zet ik hem, onvermijdelijk hardhandig, buiten en moet mijn zaak zes weken dicht!” Volgens De Buitelaars kan het besluit als vrijbrief fungeren voor anderen die vetes uit te vechten hebben. Steef: „Stel, iemand mag een cafébaas niet en wil hem een loer draaien. Je stapt met wat vrienden naar binnen en maakt een hoop amok en je wordt met harde hand buitengezet. Grote kans dat die zaak ook een paar weken moet sluiten!”

De zes weken sluiting van Playerz kostte Steef en Remco een hoop kruim. „We hebben via juridische weg de sluiting aangevochten, maar dat heeft tot niets geleid. We hadden een aardig financieel buffertje, maar dat was na die zes weken wel op. Dat geintje heeft ons zo’n anderhalve ton gekost.”

Een andere tegenvaller was Jim’s Food Factory, een fastfoodgelegenheid in de Eindhovense bioscopen. Steef: „Dat deden we samen met

een compagnon. We hadden er hoge verwachtingen van, maar het plan mislukte. Onze compagnon pakte van de ene op de andere dag z'n koffers en was weg. Kan gebeuren. Ook daar leer je weer van.”

Ondanks de opening van stadshotel Allicht merken De Buitelaars de gevolgen van de crisis. „Mensen houden de hand op de knip, gaan minder uit en geven minder uit. Dus moet je als horecaondernemer actiever zijn: meer organiseren, mensen met leuke dingen tóch naar je zaak proberen te trekken. Veel met je klanten bezig zijn en zorgen dat ze de dag erna weer naar jouw zaak komen en niet naar een ander gaan.”

Vogelvrij

Het duo realiseert zich de voordelen van het vrije beroep dat ze hebben. „Maar we hebben ook het gevoel vogelvrij te zijn. De horeca wordt hard aangepakt de laatste jaren. Je hebt een zaak op het Stratumseind, daarachter worden nieuwe appartementen ge-

bouwd en vervolgens moet jij dan jouw zaak tegen geluidsoverlast isoleren. Dat is toch de omgekeerde wereld? Strengere regels, beveiliging, alle noodzakelijke aanpassingen kosten handenvol geld en je bent als horeca-

‘Mijn vertrouwen in de rechtspraak in Nederland is behoorlijk gekelderd’

baas overal verantwoordelijk voor. De agressie op straat neemt toe, maar het is de horeca die zich daar beter tegen moet beveiligen. Tegen vechtpartijen, maar ook als iemand van twintig zijn jongere broertje van zestien laat proeven van een bacootje. Daar kunnen wij als horeca-

baas een verbaal voor krijgen. Echt, je bent als horecaondernemer volkomen vogelvrij.”

Steeff: „Eindhoven is een onveilige stad, maar wij proberen onze zaken zo veilig mogelijk te maken. Maar je staat als horecaondernemer helemaal alleen.”

Ook het rookverbod heeft grote impact op het uitgaan. Remco: „Er staan nu veel meer mensen buiten. Binnen mag je niet roken, dus gebeurt het op straat. Maar met meer mensen op straat, is er sneller sprake van irritatie en is de kans dat er wat gebeurt, groter. Waar in de meeste gevallen de cafébazen weer voor verantwoordelijk worden gehouden. Zoveel regels en de horecabaas is altijd de klos. Ik zou op dit moment echt geen cent meer investeren in natte horeca (zonder eetfaciliteit, red.). Het risico wordt gewoon te groot. Na de ervaringen met Playerz is bovendien mijn vertrouwen in de rechtspraak in Nederland behoorlijk gekelderd”.

Het verklaart mede de opmerkelijke stap van de broers naar de wat degelijkere, droge

horeca: de brasserie annex hotel op het Wilhelminaplein. Remco: „Dit type horeca vergt weer andere inzichten, een andere strategie.”

Ondanks dat ze dagelijks samenwerken, zijn er niet of nauwelijks zakelijke verschillen van inzicht. Remco: „We hebben vaak dezelfde ideeën, denken aan dezelfde dingen en vullen elkaar ook aan. Ruzie hebben we vrijwel nooit. En als we er dan eens een keer niet uitkomen, zijn ons vader en moeder er ook nog. Allebei zijn ze 74 jaar; zij mogen dan de knoop doorhakken. Ik denk dat het in onze branche goed is dat je ook broers bent en niet alleen maar compagnons.” Steef: „Het jammere is dat we elkaar in het werk zo veel zien, dat we elkaar daarbuiten nauwelijks nog opzoeken. En als we dan die ene keer privé bij elkaar zijn, op een verjaardag of zo, gaat het toch altijd weer over het werk. Dat verwijt de familie ons wel eens.”

Stapstad

Ondanks het feit dat Eindhoven volgens De Buitelaars nog steeds een geweldige uitgaans-

stad is en het Stratumseind een van de mooiste stapstraten van de wereld, hebben de ontwikkelingen in de horeca hun visie wel veranderd. „Het Stratumseind krijgt een facelift. Als straks het laatste gedeelte bij het bruggetje is opge-

‘Als we dan die ene keer privé elkaar opzoeken, gaat het toch altijd weer over het werk’

knaapt, zouden er ook hoogwaardige zaken moeten komen. Echte publiekstrekkers die het hele Stratumseind een boost geven. Iedereen kent Eindhoven van Koninginnedag en Koninginnenacht en van de kampioenschappen van PSV. Deze evenementen hebben Eindhoven de

naam van een heel gemoedelijke stap- en feeststad gegeven. Wel jammer is dat plaatselijke horecaondernemers vaak worden uitgesloten van grote evenementen. Dan worden er ineens bedrijven van buiten de stad bijgehaald. Terwijl juist de lokale ondernemers het hele jaar hun nek uitsteken. Neem nou de locatiekeuze: Waarom op het Lichtplein of het 18 Septemberplein? Daar zitten geen horecazaken. Organiseer die evenementen liever op de Markt of op het Wilhelminaplein. Bovendien: de gemeente verstrekt een vergunning voor zo'n feestje als Sneakerz op het Stadhuisplein aan een organisator van buiten Eindhoven.”

„Laat de gemeente Eindhoven wat meer naar de eigen horecaondernemers luisteren! We hopen dat we met Joost Helms een goede nieuwe wethouder hebben. Hij komt zelf uit het vak, dus wij hopen dat hij het snapt. Maar de communicatie rond de organisatie van het kijken naar het WK voetbal was weer aller-beroeerdst. We blijven wat dat betreft hopen op betere tijden!” 🍷